Ч. 51 Пятниця 6 (18) марта 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Уступленє льорда Сельсберіґо. — Анґлія а справи хіньскі. — Росия на далекім всходї і єї приготовленя военні. — Чутка о мобілїзациї французкої маринарки.)

Після староческої Politik президент мінїстрів ґр. Тун закінчив вже переговори з нїмецкою вірноконституцийною шляхтою і з лїбералами. Тепер ведуть ся ще переговори з нїмецкою партиєю людовою а відтак розпічнуть ся ще з антисемітами. Ґр. Тун не хоче уважати ніякої партиї за маловажної і хоче з кождою порозуміти ся, бо каже, що то як-раз було похибкою попередних правительств, що они не старали ся порозуміти ся з кождою партиєю. Після Politik ситуация навіть в такім случаю, коли би прусофіли не втягнули других Нїмцїв до обструкциї, єсть лиш длятого непевна, що більшість парляментарна єсть рішучо противна всяким нїмецким проєктам закона язикового.

Fremdenblatt зазначує, що дотеперішні конференциї великих партий вказують на то, що парляментарні партиї знайдуть в кабінетї ґр. Туна не лиш нові особи, але також і основно змінену ситуацию парляментарну. Рідко буває, щоби кабінет вже перед своєю формациєю вказував так виразно свої цїли як кабінет ґр. Туна. Всїлякі ухвали партий дають доказ, що всюди зрозуміно добре сей факт. Відносить ся то передовсім до резолюциї ухваленої вірноконституцийною більшою посїлостию. Фракция та своєю декларациєю улекшила значно зрозуміне нової парляментарної констеляциї. Доси забрали голос ґрупи вірноконституцийної більшої посїлости в Чехії, на Мораві, в Австриї долїшнїй і в Стириї. Долїшно австрийска і моравска ґрупа зазначили, що незавмість куриї більшої посїлости позістане і на дальше, а так само треба конче удержувати ненохитно зносини з другими нїмецкими партиями. Але з обох манїфестаций пробиває ся поважними словами намір, щоби парляментарні відносини раз так уладити, щоби они відповідали потребам держави. В обох манїфестациях пробиває ся виразно яко найблизша цїль то, щоби палата послів стала ся здібною до роботи.

Трохи відмінне становище заняла стирийска вірноконституцийна ґрупа. Она одна висказала своє вдоволенє з того, що єї репрезентант засїдає в правительстві. Стирийска ґрупа жадає передовсім удержаня повної независимости політичної єї партиї, енерґічного виступленя цїлої куриї в обороні єдности держави, ненарушимости конституциї та інтересів нїмецкого племени в Австриї.

Після вістий з Відня конферував вчера президент мінїстрів ґр. Тун з бар. Хлюмецким а перед тим з намістником з Триесту і президентом краю на Шлеску.

В льондоньских парляментарних кругах ходить чутка, що льорд Сельсбері, котрий з причини недуги мусїв уступити з свого уряду вже більше не верне на своє становище. Причиною сего мають бути неудачі в єго політицї заграничній. Справи заграничні по Сельсберім обняв льорд Балфур а праса анґлїйска повитала радістно сю зміну. Сельсбері предкладав королевій, щоби на єго місце іменувала льорда Крамера.

В анґлїйскій палатї послів запитував ся Єрбурґ, чи в виду принятої правительством резолюциї в справі пiддержуваня независимости Хіни і в виду того, що Манджурия єсть ненарушимою частию хіньскої держави, схоче правительство підпирати Хіну при удержаню Манджуриї в своїм посїданю. На то відповів парляментарний підсекретар для справ заграничних Курзон, що правительство российске веде переговори з Хіною в справі Порту Артура і Талієнвану та будови зелїзницї до одного із сих портів. О тім правительство анґлїйске не знає нічого, щоби Хіна мала відступити Росиї якусь часть в Манджуриї. Хіньске правительство не мало доси ніякої причини жадати помочи від Анґлїї. Так само відповів він на питанє О'Бріна, чи Анґлія запротестувала против відступленя Росиї Порту Артура: правительство анґлїйске не чуло нічого о тім відступленю отже й не мало причини протестувати.

З Нокагами доносять, що российский пароход добровольної фльоти приплив з Порт Артура до Чемульпо (портового міста в Кореї, звідси веде дорога до корейскої столицї Сеуль) і привіз там 57 вояків з российскої маринарки, котрі забравши з собою богато муніциї і поживи пішли до Сеуля. Може бути, що факт сей стоїть в звязи з недавною вістию, що Корея не хоче — здаєсь під впливом Япанцїв — приймити российских інструкторів войскових.

Генерал-адмірал вел. кн. Александрович подав российскій маринарцї до відомости царский указ в справі скріпленя российскої фльоти і додав до него ще свій окремий указ, в котрім каже, що цар приняв дуже ласкаво его пропамятнє письмо о тім, якими способами можнаби российску фльоту поставити на однаковій висотї з фльотами других народів, а на тім пропамятнім письмі написав власноручно: „Бог нехай благословить і увінчає успіхом велике дїло скріпленя рідної фльоти для добра

---

2)

Мамин син.

(Повість з нїмецкого — Артура Цаппа.)

(Дальше).

II.

Пані Кестер порішила старати ся о здоровлє сина, хотїла як лиш можна найлїпше плекати свого улюбленого сина. Кождого дня мусїв проходжувати ся дві, три години, а вечером о 10-ій мусїв класти ся спати. Довге сидженє і нічна робота поки що перестали. До асесорского спиту було ще досить часу. До єї звичайних видатків на домашнє господарство мусїв їй Кестер дати ще додаток, і она не спічне, аж доки Отто не буде мати знов червоних і повних лиць, як за хлопячих лїт.

Але вскорі по іспитї перенесено Оттона урядово з Берлина до суду в однім малім місточку Шлеска. Пані Кестер не плакала і не нарікала. Єї чувство для Оттона не мало, як кожда материньска любов, нїчого користолюбного, нїчого самолюбного. Єї радість була — давати. Коли то було потрібне для Оттонового урядничого образованя, то она була певне послїдна, що гнївалась би задля єго перенесеня. Правда, прикро їй було, бо то перший раз лучало ся, що єї улюблений син покидав родинний дім на довший час. Але она відважно поборола свій біль і всї свої заходи присьвятила роботї коло виправи сина. Тут було всьо за мало, всьо не конче добре і батько Кестер мусїв глубоко сягнути в кишеню. Нове одїнє і новий плащ були конче потрібні, і так само треба було конче справити нове білє, особливо ковнїрики і переди до сорочок. Тут у великім місті та й яко студент не потребував Отто так дуже уважати на своє одїнє. Але тепер було оно инакше. Референдар був в єї очах величкою особою. а ще , о того в малім місті.

Коли надійшов день від'їзду, був єго новий куфер повно набитий, так, що треба було аж Каролевої сильної руки, щоби єго замкнути. Ні отець, ні Кароль, не могли від'їздачого проводити на зелїзницю, бо поїзд відходив о 10-ій годинї перед полуднем. Тому попрощали ся они ще рано, заки пішли до своїх занять.

— Шануй ся, хлопче — сказав отець поважно, майже торжественно — виповняй твої обовязки совістно, як доси, аби то, що ми на тебе виложили, не пішло на марне. Але особливо одну річ кладу тобі на серце: стережи ся довгів! Той, що робить довги, то на всякий спосіб не добрий чоловік. Чому? Він марнує чужий гріш. Робити довги, то майже то само, що красти. Лїпше трохи перебідити, як вичити. — Того не роби. Обіцяй менї!

Він простягнув єму руку і подивив ся єму поважно і остро в очи. Отто, перенятий найлїпшими намірами, стиснув щиро єго руку. Отець обійняв єго голову, поцїлував єго, і не кажучи ні слова більше, перевісив свою шкіряну торбу через плече, і пішов. Кароль ще коротше попрощав ся.

— Щасливої дороги, Отто! — сказав своїм звичайним, трохи твердим голосом і подав єму руку. Коли Отто відтягнув свою руку, почув межи своїми пальцями якийсь твердий зложений папір. Здивований, поглянув на него, між тим як Кароль чим скорше відійшов. То була пятьдесятка.

Хвилю стояв здивований, немов скаменїлий. Відтак заволодїло ним нагле зворушенє. Єму було так, мов би єго облило горячою водою і він почув бите серця аж до шиї. То дав єму Кароль, з котрим він так часто спорив, на котрого в своїй дитинячій гордости так часто глядїв з легковаженєм!

В кількох кроках опинив ся в сїнях аж коло сходів.

— Кароль, Кароль — кричав за братом — то.... то справді гарно з твоєї сторони, дякую тобі.... Прочих слів не було чути серед великого стукоту Каролевих кроків, що збігав скоро по сходах.

Мати і син, полишившись в комнатї, мало говорили. Отто був властиво в якімсь розворушенім піднеслім настрою. Хоч то, як то кажуть, мала дїра була то місточко, до котрого їхав, то все таки була то єго перша виправа в сьвіт. Перший раз прийшлось єму виїздити з дому і жити, так сказатиб, самостійно.

і слави Росиї“. Указ кінчить ся зазивом росийскої фльоти, щоби завсїгди памятала на ласку царя, оправдувала его довіре і всїма силами стреміла до успішного довершеня дїла.

Ґазета Aurore доносить, що правительство французке поробило все, що треба, щоби французку маринарку як найскорше змобілїзувати. Всї адмірали мали одержати приказ, щоби до 24 годин ставили ся в Парижи. Поки що нема ще потвердженя сеї вісти.

Новинки.

Львів дня 17-го марта 1898.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 14-го марта с. р.: 1) Затвердити вибір о. Сим. Пітушовского і п. Миросл. Едера на відпоручників ради повітової до окружної ради шкільної в Золочеві і вибір Юр. Михаловского управителя 4-кл. школи народної в Мізуни на представителя учительства до окружної ради шкільної в Долині; 2) визначити на другого представителя учительства до окружної ради шкільної в Долинї Меч. Поповича управит. 6-кл. шк. мужеской в Болехові; 3) іменувати учителями в народних школах; Ант. Турчаньского молод. учит. 4-кл. шк. в Озерянах, Йос. Матерну молод. учит. при 5-кл. шк. в Жовкви, Мих. Мійского молод. учит. 5-кл. муж. шк. в Раві, Ел. Пйотровску стар. учит. 5-кл. женьскої шк. в Гусятинї, Ант. Ковальску молод. учит. 2-кл. шк. в Холоєві, Евг. Затварницку стар. учит. і Ем. Витковицку молод. учит. 5-кл. женьскої шк. в Залїщиках, Іль. Чижа управит. і Мар. Лїсецку стар. учит. 4-кл. шк. народної в Клепарові, Петра Гриньовского і Ів. Чарнецкого старшими учителями а Стап. Сливиньского управит. 5-кл. шк. мішаної в Судовій Вишни, Мар. Гарбутівну молод. учит. 5-кл. шк. мішаної в Мостисках, Ів. Куликовского стар. учит. 5-кл. шк. муж. в Гусятинї, Ів. Добровольского управит. 2-кл. шк. в Яблопові, Ядв. Пшесмицку стар. учит. 6-кл. шк. женьскої в Горлицях, Винк. Гонсьоровску учит. 1-кл. шк. в Надорожнїй, Як. Трелю стар. учит. 3-кл. шк. в Буківску, Фр. Крайника учит. 1-кл. шк. в Митулинї, Яросл. Тороньску в Куткори. Анну Чепільовску молод. учит. 4-кл. шк. в Поморянах, Евст. Рижевского учит. 1-кл. шк. в Богатківцях, Андр. Стебновского в Крилосї, Єр. Яцоржиньского управит. 1-кл. шк. в Ланчинї, Андр. Кохана учит. 1-кл. шк. в Монилївцї, Теод. Телиховского молод. учит. 4-кл. шк. в Журавнї, Болесл. Зашкевича молод. учит. 2-кл. шк. в Підкамени, Йос. Айболь учителькою 1-кл. шк. в Смолянцї і Ів. Гайнівну в Пацикові; 4) затвердити в учительстві в середних школах учителя Ад. Питля в ґімназиї в Сяпоцї; 5) зорґанізувати 1-кл. шк. народну в Чуперносові від 1-го вересня 1898; 6) переміпити 1-кл. школи народні на 2-клясові від 1-го вересня 1898: в Полкинях, Грусятичах і Острові; 7) приймити до відомости справоздане краєвих інспекторів шкільних з люстраций учительских семинарий: в Тернополи, Самборі, мужеской в Кракові і народних шкіл в рогатиньскім повітї; 8) затвердити до ужитку в школах середних книжку: „Читанка руска для четвертої кляси шкіл середних“ у Львові 1897. Ціна 1 зр. 20 кр.

— **Ц. к. Адміністрация податків** у Львові оповіщує: По мисли §. 58 закона з дня 25 жовтня 1896 в. з. д. ч. 220, подає ся до загальної відомости, що реєстр загального податку заробкового на период розкладовий 1898/1899, обіймаючий податників, зачислених після §. 12 висше наведеного закона, по товариств податкових І. і II. кляси, з округа палат торговельних у Львові і в Бродах, як також III. і IV. кляси з округа: „Львів-місто“, вже виготовлено. і виложить ся до переглянеия податникам загального податку заробкового в протоколї подавчім ц. к. Адміністрациї податків у Львові, площа Цлова ч. 1 І. поверх, від 17. марта с. р. почавши, через 14 днїв, т. є. до 30 марта включно, від години 9 до 1. перед полуднем.

— **Церков сьв. Николая у Львові.** Докінчене роботи коло реставрациї і обнови старинної церкви сьв. Николая, при улици жовківскій, розпічне ся з весною сего року. Львівска рада міска ухвалила на сю цїль 1600 зл.

— **Обнова церквей.** В Вербици, селї угнівского деканату, перемиской епархії, відновлено і украшено церкву заходами братства церковного і прихожан, коштом 2301 зр. — Дальше відновлено церкви в Туриньску і Репедю коло Сянока і украшено в дусї нашого обряду.

— **Нова зелїзниця.** Мiнiстерство зелїзниць надало кн. Адам. Сапізї концесию на будову електричної зелїзницї з Перемишля до Красичина. Зелїзниця має бути віддана до публичного ужитку в лютім 1899 р.

— **Засуджені на голодову смерть.** Яка доля стрічає наших емігрантів за морем, видко найлїпше з листу, який прислав до европейских часописий польский сьвященик з Буенос Айрес в Арґентинї, о. Станислав Циналевский. Між иншими пише він, що в послїдних часах прибуло до Буенос Айрес богато родин галицких еміґрантів. Землї їм не дали, бо в Арґентинї вільних земель нема, а можна еї лиш купити і то за досить високу цїну. За те постарано ся для частини еміґрантів о роботу у якогось богатого властителя земского в провінциї Мендоца. о 1000 миль від Буенос Айрес. Але вже по кількапайцятьох днях нагнав їх той богач і они лишили ся без хлїба і без занятя в чужій далекій сторонї. Другій, більшій частинї еміґрантів судила ся ще гірша недоля. Именно правительство, не маючи що з ними зробити, велїло всадити їх на малий парохід і вивести на полудне до провінциї Чубут в Патаґонії. Дармо тамошний ґубернатор представляв висшим властям, що то просто неможлива річ, аби тілько людий, позбавлених найконечнїйших средств, могло виживити ся на тій скалистій і зимній пустини — стало ся як правительство велїло; еміґрантів висаджено на берег страшної пустинї, не давши їм цїлком нїчого і полишивши нещастних на Божу опіку. О. Циналевский пише, що всї они мусять там вигинути від голоду і студени, а о ніякій помочи не можна й думати, бо арґентиньске правительство дуже неприхильно дивить ся на еміґрантів.

— **Шайку церковних злодїїв**, котрі в послїдних часах обікрали богато церков на провінциї, зловила жандармерия в околици Щирця. Провідником шайки був звістний злодїй званий „Циган Мартин“.

— **Злодійска пара.** До Йосифа Фелиньского, кравця під ч. 1 при площи Бернардиньскій у Львові прийшов дня 14-го с. м. вечером незнаний ему молодий чоловік низького росту, блїдий на лици, сухирлявий, одїтий в темний плащ. Чоловік той подобав на торговельного субєкта і велїв собі показати материї на одїнє, котре хотїв замовити у Фелиньского. Коли оглядав сукно, війшла до склепу немолода вже женщина в хустцї і візвала того пана, аби ішов зараз до аптики. По якімсь часї, коли обоє відійшли і більше не вернули, побачив п. Фелиньский, що той гість, користаючи з его неуваги, украв ему 7-метровий кусник сукна вартости 42 зр.

— **Самоубийство.** Передвчера постріляв ся в голову в готели „Бель-Ві“ у Львові Євгеній Слявик з Перемишля. Куля зранила его тяжко в око і застрягла в скрапи. Живучого ще і притомного Слявіка відставлено до загального шпиталя. Полишив лист до сестри Софії Боян в Самборі і записку, в котрій подає, що відбирає собі житє цїлком сьвідомо, однако не виявляє причини, аби не робити невинним людям прикрости.

Жартом, чи направду? Перед судиями в Станиславові ставав сими днями обжалований Тимко Шпильчак, 25-лїтний господар з Ямницї. В січни с. р. кинув він свою жінку Анну до глубокої криницї, в хвили, коли она схилила ся, щоби начерпи води. Дивним якимсь случаєм Анна, падаючи в пропасть, не тілько уратовала ся, але навіть не потовкала ся. На еї крик збігли ся сусїди, подали драбину і добули еї в сей спосіб з води. Що спонукало Тимка позбути ся своеї уродливої, 17-лїтної жінки, годї довідати ся. Та й житє молодого подружя було дивне і незвичайне. Жили в одній

А до того долучала ся та радість, що він обіймає уряд.

Матери мов би стиснуло груди. Їй видавало ся, що має повне горло слез. Від часу до часу поглядала на годинник. Як той час скоро минав! Вкінци не могла здержати своїх чувств. — Оттонцю — відозвала ся, здержуючись па силу від плачу — ти не забудеш на родичів, будеш часто до нас писати, правда? А як би ти коли — бо отець острий — як би ти коли мав менї що донести, о чім отець не мусить знати, то адресуй лиш до Кароля, до его фабрики. А стережи ся злого товариства, Оттонцю, і не запрацьовуй ся, а як буде зимно, не забудь взяти вовняного кафтаника. Маєш їх чотири. Они лежать на самім сподї в куферку. Там лежить також карточка, я виписала на нїй усе твоє біле. Дванайцять сорочок з передами і шість нічних. Ах Боже, як ти від'їдеш, буде у нас пусто.

Панї Кестер, що держала доси сина за руку, зірвала ся нагле і пішла до кухнї. — Я зладила тобі на дорогу кілька булок з маслом — сказала вернувши по яких десятьох мінутах з кухнї. При тім крадькома отерла очи рукою. Але мимо всего держала ся відважно і на двірци. Аж коли поїзд, що віз еї сина, рушив покотились сльози з еї очий як горох і она мусїла страшне силувати ся, аби в голос не розплакати ся.

Отто писав часто і богато. Описував своє житє з дня на день в малім місточку з усїми подробицями. Оно було майже одностайне. Перед полуднем робота в судовій канцелярії, по полудни прохід, а вечером сходини з нежонатими товаришами, до котрих прилучило ся ще кількох ґімназияльних професорів, один лїкар і кількох офіцирів.

Одно назвиско все повтаряло ся в Оттонових листах. То було імя одного товариша, референдаря, що так само як Отто прийшов для практики до того повітового суду. Той молодий чоловік називав ся Ганс фон Маркâльд, а спосіб, в який Отто о нїм висказував ся, виразно зраджував, що той о кілька лїт старший від него шляхотский товариш служив ему у всїх річах, що не дотикали урядованя, за взорець до наслїдуваня.

Чим дальше тим листи Оттона ставали коротші і рідші. І спосіб писаня очевидячки змінив ся. То вже не була та щира, свобідна балаканка, в них було часом щось вимушеного немов би писар тих листів не думав о тім, що пише і писав їх не тому, що понихає его до того якась внутрішна потреба, лише з конечности, з обовязку. Все частїйше повтаряли ся в них замітки і вислови, над котрими читаючі покивували головами.

„Вчера був баль у нашого директора — писав раз. — Паньске товариство. Страшенно богато танцювало ся. Офіцири нашого баталїону явили ся всї як один. Ноги мали завзяту роботу. Ми правники також не повстидали ся... Найзавзятїйше танцював безперечно товариш Марквальд“.

Одного вечера прийшов Кароль до дому з якимсь дивним лицем. Его черти були неспокійні, просто змінені. Мати зараз по нїм пізнала, що мусїло стати ся щось незвичайного. Він давав їй різні знаки. Отець, що читав ґазету, не замітив нїчого. Серцем причула, що розходить ся о Оттона. Чи він писав що потайки перед вітцем?... Вкінци почав старий ладити ся до спаня. „Я маю ще роботу, тату“ — сказала она і нагнула ся пильно над своїм шитвом.

— Чи він писав? — спитала, коли замкнули ся двері за Кестером.

Кароль притакнув головою, сягнув до кишенї і подав їй зложений лист. Она скоро вхопила его, еї пальцї дрожали розвиваючи письмо.

Перечитавши до кінця, спустила безсильно руку на колїна. Еї лице було цїлком блїде. Еї очи дивили ся тревожно на двері, за котрими щез перед кількома мінутами еї чоловік.

— Абись нїчого не казав! — шепнула до пасерба.

Той рішучо заперечив головою. — Буду стерегти ся — відповів — тож то було би крику...

Она стрясла ся і рукою вказала Каролеви, аби мовчав. Лист Оттона зімняла і сховала до кишенї. Відтак обернула ся рішучо до Кароля і поглянула на него пропшбаючим, благаючим поглядом.

— Позичиш менї гроші?

— Вам? — спитав він здивований.

— Я тобі віддам — промовила скоро — буду віддавати місячно.

Він усьміхнув ся недовірчиво.

— Ти менї не віриш? — спитала майже

хаті цілком рівнодушні для себе, як чужі, не говорили з собою, не сварили ся і взагалі не зближали ся до себе. Чому? Він звиняв ся, що жінку любив, а она его відпихала, жінка противно, що чоловік еї не любив і занедбував. Побрали ся они що йно перед півроком. Прокуратор догадував ся, що Тимко хотів певно позбути ся жінки для якоїсь иньшої, але обжалований толкував ся, що кинув Анну до кирниці случайно, жартуючи з нею. Жінка перечила сему і казала, що Тимко вже перед тим два рази хотів еї утопити. Для вияснення справи удав ся трибунал разом з судиями присяжними, знатоками, обжалованим, защитником і пошкодованою до Ямпиці, щоби оглянути кирницю, де сповнено злочин. По дводневій розправі судиї присяжні заперечили питане що до наміреного убийства, а потвердили злочин наміреного ушкодженя тіла, і на тій основі трибунал засудив Тимка Шпильчака на 3 роки тяжкої вязниці.

— **Грачі і злодії.** В Монте Карльо находить ся тепер не більше ні менше лише 100.000 грачів. Вступних карт видано 107.040 особам. Хто зіграє ся, той звичайно стрілить собі в лоб або топить ся. Побіч грачів бушують і злодії. Панна Брук з Льондону їхала з Ментони до Монте Карльо, щоби подивитись на рулету. В дорозі явив ся в еї купе гарно убраний мужчина, підступив до панни Брук і не питаючись о позволене, закинув їй на шию петлю, дусив, обдер з гроший і викинув через вікно з ваґону, на щастє — на купу піску. Панна Брук жиє, але без — портмонетки. Другий случай: Віденчук Генрик Леві придивляв ся пильно маскараді, що ішла улицею в часї карнавалу. Чотири маски обступили его, Леві бавив ся добре, гладив дівчат попід бороду. аж і оглянув ся. а в него понизше пояса біла пляма. Розглянув ліпше: се не пляма, а вирізана кишеня. Цікаві маски забрали 1.700 франків і лишили Левіґого без крейцаря.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-наукового Вістника III-а книжка** за місяць марець 1898 містить в собі в лїтературній части: Душа (психольоґічний ескіз Наталії Кобриньскої; — Сонети Івана Петрушевича: І. Осторога, II. Похорон; — Дві долі (повість Данила Мордовця); — Мій злочин (нарис Івана Франка); — Із останнїх оповідань Альфонса Доде: І. Спомин шефа кабінету, II. Лекция історії, III. Сьвято духів; — Із поезий Яна Сватоплюка Махара: Гусова мати; — Ткачі (драма Ґергарта Гауптмана;— Доктор Бессервіссер (нарис Не—Теофраста);— Поезия несьвідомости (новеля Марії Ебнер-Ешенбах. — В части науковій: Із секретів психольоґічної творчости: (Ів. Франка), II Психольоґічні основи (конець); — Андрій Чайковский (лїтературно-критична студия Осипа Маковея); — Новини нашої лїтератури: Царівна, оповідане Ольги Кобилянської, оцінка Мих. Грушевского; — З житя і письменства, Осипа Маковея; — З російскої України (Spectator-а);— Бібліоґрафія.

— **Nowa ustawa drogowa** з 1897 р., видали урядники львівскої ради повітової. Важна ся книжочка містить в собі на 106 сторонах крім закона дорогового ще й реґулямін виконавчий, інструкцию рахунково-касову, приписи о поліциї дороговій і інструкцию нормуючу виконуване приписів о поліциї дороговій. Книжочка ся призначена в першій лінії до ужитку місцевих зарядів дорогових, делеґатів і служби дорогової.

Телеґрами.

Відень 17 марта. Є. Вел. Цїсар вернув вчера вечером з Вельс до Відня.

Будапешт 17 марта. Межи бурмістром Беля Берчі а адвокатом Йосифом Шефером відбув ся поєдинок на шаблї, в котрім Берчі зранений досить небезпечно в груди.

Рим 17 марта. Якийсь достойник, котрий у Ватиканї, именно же у вікарияті мав необмежене довірє, утік на Корфу лишивши півтора міліона лїр дефіциту. Самі сестри чина сьв. Йосифа стратили через него 800.000 лїр.

Канеа 17 марта. Адмірали і консуляти одержали від християн в Кіссамо повідомлене, що згинуть з голоду, скоро не дістануть харчу і помешкань в кіссамскім порті. Австрийский вежовий корабель „Wien" під проводом контрадмірала Гінке поплив до Кіссамо. Німецка залога на Креті відплила на корабли „Ольденбурґ" до Мессини.

Париж 17 марта. Міністер кольоній відкинув просьбу жени Драйфуса, щоби їй позволено ділити судьбу свого мужа на „Чортівских островах".

Чікаґо 17 марта. В однім домі торговельнім вибухнув огонь, при чім настали три експльозиї. Богато людий вискакувало вікнами на улицю і многі з них убили ся або тяжко покалічили ся.

Атини 17 марта. Поліция впала на слід антидинастичного клюбу. Богато членів того клюбу вже арештовано, але доси ще не сконстатовано, чи межи клюбом а замахом на короля есть якась звязь.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-європ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[6]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

гнївно. — Я посилала єму кождого місяця по десять марок з гроший, що менї дає отець на дім. Буду їх тобі віддавати. Крім того возьму роботу, буду шити...

Кароль встав і став коло печи, що ще ледве тепла була. Звідси дивив ся на малу, слабосильну женщину очима, в котрих малювало ся зачудоване і рівночасно докір.

— Дурниці! — пробурмотів.

Она встала і приступила до него. Підвівшись на пальці положила єму руку на плече.

— Мусиш менї дати, Кароль, мусиш! — вмавляла в него з горячковим поспіхом і упертостию. — Миж не можемо его опустити; гроші конче треба заплатити. Чи ти не маєш серця? Він же твій брат, Кароль!

На его лици відбило ся на хвилю дивне чувство. Але він не відповів нїчого, лише поглянув на землю, аби не стрітити ся з еї поглядом.

— Двіста марок! — сказав до себе з гнївом. — То встид. Єго мати бідить, відоймає собі від уст, а він пє шампана і в карти грає? Таке ледащо!

Єї лице легко почервонїло. Она очевидячки силувала ся, аби єму різко не відповісти. Однако не могла цїлком здержати ся.

— Добре тобі говорити — відозвала ся з докором. — Ти не маєш нагоди до того. А він — як бачить що инші то роблять! На его становищи не можна все утїкати від людий, то не лицює. Мають на него пальцями показувати і ним помітати?

Кароль підвів голову і поглянув зачудований на матїр. Відтак сильно похитав головою.

Она взяла з его плечий руку і він відвернув ся та пустив ся до своєї комнати. Взявши за клямку, обернув ся ще раз до неї.

— То нїчне шитє, мамо, лишіть — сказав — ви-ж потребуєте також трохи сили.

— Але гроші, Кароль, гроші він мусить мати на кождий спосіб — напирала на него з благаючим, тревожним поглядом.

На пів заклопотаний, на пів добродушний усьміх перебіг по повнім, товстім лици молодого чоловіка.

— Та я єму вже післав. Добра ніч, мамо!

Она стояла як здеревіла. Відтак кинула ся, немов би хотїла бігти за пасербом. Але ноги почали дрожати у неї і она зітхаючи упала на крісло. Тепер, коли минув страх і зворушенє, заволоділо нею ослабленє.

Сиділа зі зложеними руками, згорблена, задумана. По хвили сягнула до кишенї і витягнула Оттонів лист. Тепер читала его ще раз поволи, розбираючи кожде речене, бо перше лиш на скоро переглянула єго. Коли скінчила, підняла очи і глядїла перед себе десь далеко.

Єї розбуджена читанєм уява малювала їй еї любимця, як він сам один сидів в своїй комнатї мучений докорами совісти і страхом. Єго хороше, молодече лице було бліде і змучене непевностию і журбою.

— Бідний, бідний хлопець — прошептали еї бліді уста.

(**Дальше буде**).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.